

Negyven nap Dél-Amerikában – Epilógus I. (1980)

2010 december 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Kicsiny, de elszánt „sereg” várta a gépbe szállást január 9-én a Ferihegyi repül?téren. Volt köztük csepeli fiú, meg salgótarjáni, dunaújvárosi és tatabányai, ám a gerincet ferencvárosiak alkották, egészen pontosan: Zsiborás és Pogány kivételével itt volt a teljes els? csapat, s?t még egy tartalék is.

NEGYVEN NAP A TÚLSÓ FÉLTEKÉN

Már az Arany Kupa fülét fogták [1]

Hargitai Károly, Pusztai László, és Ebedli Zoltán elbeszélése után, szabadon

Ferencvárosi volt a vezet?ség, az edz?, a sportorvos és a gyúró is, „gy?jt?néven” titokban mégis mint liga-válogatottat emlegették ?ket.

Minden együtt volt az utazáshoz. A megszokott csomagok, több koffernyi mez, nadrág, ilyen cip?, olyan cip?, melegít?k, „Taki” bácsi csodaszerei, az alig, vagy jól palástolt drukk az elkövetkezend? igencsak hosszú repül?úttól. Akik még Európát sem repkedtek keresztül-kasul, azok fokozott izgalommal néztek a nagy kaland elébe, a világ utazók viszont hanyag eleganciával d?ltek hátra az ülésekben, és szenvtelen, rezdülés nélküli arccal – féltek. Már csak úgy, egy kicsit . . . Az ablak mell?l még volt, aki ki-kisandított, nézte a lent rohanó betont, amíg megsz?nt az utolsó kis döccenés is. Aztán mind kisebb lett lent lenni a táj, makettekké váltak a toronyházak is, jött a légikisasszony, újságokat kínált… egy szó, mint száz, a kocka el volt vetve. Elindult negyven-napos tengerentúli túrájára a ligaválogatott.

Bármennyire is hosszú volt az út, egyszer csak elérkezett az a pillanat, amikor az egyik bájos utaskísér? hölgy csilingel? hangon belerebegte a mikrofonba, hogy kapcsolják be biztonsági öveiket, mert leszállás következik, Bogota repül?terén. Itt a -„protokoll-hurcolkodás”, a szállodai elhelyezkedés után el?bb futólag a várossal, kés?bb közelebbr?l az elkövetkezend? VB-selejtez?kre készül? román labdarúgó-válogatottal ismerkedett meg a magyar csapat.. Az els? amit megtudtak róluk, hogy — jó formában vannak. A második, hogy sok gondot okoznak majd a mieink számára a két tétremen? összecsapáson, a VB-selejtez?kön. A technikás, sokoldalú középpályás Dinu karmesterként dirigálta a gárdát, mindenki fürgén, sokat mozgott, különösen a két széls? csinált félelmetes „rumlikat” a magyar térfélen. Örültek is a véd?ink, amikor mindkett?t lecserélte a mester, Kovács István.

Kés?bb már nem örültek. Csak loholtak. A két új jövevény után, akik, ha lehet, még mozgékonyabbak, még fifikásabbak voltak el?deiknél. Manapság két jó széls? is nagy kincs, de hogy valakinek négy legyen bel?lük? … Nos, szomszédainknak ennyi van, s energikus, lendületes fiatal gárdájuk ellen majd jó lesz alaposan felkészülni. A ligaválogatott kitett magáért ezen a találkozón. Tetszet?sen játszott, s a nagy csata vége 2-2 lett.

Az európai „családi összecsapást”

a hazai olimpiai válogatott elleni mérk?zés követte. Kolumbia volt az újabb ellenfél. ?k már bekerültek a moszkvai olimpia legjobb csapatai közé, Argentínával együtt.

Arról, hogy mit tudnak, most némi fogalmat nyerhettek a mieink. Az els? benyomás: ?k is a tipikus dél-amerikai futball „el?adói”. Sok passz, még több csel, s rengeteg ritmusváltás. Meg kellett szenvedni az 1-1-es döntetlenért, de sikerült, már csak azért is, mert egyre jobban játékba lendült az alkalmi társulás. Igaz, a csapat a Ferencvárosra épült, ám akadt, csapatrész, mint például a közvetlen védelem, ahol a kulcsfontosságú pozíciókra egymást csak hírb?l ismer? fiúk kerültek. A középhátvéd posztot a többnyire hátvéd és beállós szerepkört ellátó tatabányai Udvardi kapta, mellé beállósnak a dunaújvárosi Tóth került, balhátvéd pedig a zöld-fehérek állandó, középhátvédje, Judik lett. Ez a sor lényegében véve azzal kezdte közös ténykedését, hogy el?ször is bemutatkozott egymásnak. Aztán elkezdett focizni úgy, mintha világéletében együtt játszott volna.

Kolumbia válogatottja után kezd?dött csak az igazi tánc. A Coppa de Oro. Ez a torna, a Real Madridé után a legnagyobbnak számít a „m?fajban”. Ezt a menedzser is mondta, s a játékosok hitték is, különösen azután, hogy megtudták, kikkel kell az elkövetkezend? napokban megmérk?zniük. A négy argentin csapat mindegyike márka a maga nemében. Az Independiente Világ Kupát nyert, a Boca Juniors úgyszintén. És hogy mit tud a Racing és a River Plate, azt sem szükségeltetett senkinek sem külön elmagyarázni. Tulajdonképpen Ardiles és Kempes kivételével a teljes VB-gy?ztes argentin válogatottal találkoztak a szóban forgó „társas összejövetel” keretében. Elkövetkezett hát a nagy er?próba, s a ligaválogatott minden várakozást felülmúlóan helytállt a küzd?téren. Remek csatában legy?zte a Racingot 3-2-re, a River Plate-et 1-0-ra, majd 1-1-et döntetlenre játszott a Boca Juniors és az Independiente ellen. A torna utolsó mérk?zése el?tt egy ponttal vezettek a mieink, az Independiente egyel?re mögéjük szorult, de hátra volt a River Plate, elleni összecsapásuk. A tét a „torony nagyságú” trófea és az: marad-e

itt, vagy elviszik Európába.

A magyarok id?közben már elutaztak Mar del Platóból, s Buenos Airesben, szálláshelyükön, televízión nézték a sorsdönt? viadalt. Ha kikap az Independiente, a ligaválogatotté a kupa. Ha döntetlen, akkor nekik is, az Independienténének is azonos a pontszáma, s a kiírás értelmében új mérk?zésen döntik el az els?ség kérdését.

A mérk?zés látványos volt.

Rendre a River vezetett, de mindig egyenlített az Independiente. 3-3 után az izgalom a tet?fokára hágott volna, ha a mieink egészen naivan szemlélik a dolgokat, s nem gondolnak némi kis szorongással arra, mi lenne, ha mondjuk a River-játékosok többségének eszébe jut egy pajzán gondolat, miszerint egy ilyen szép kupának a legjobb helye mégis csak ezen a féltekén van., Így aztán senki sem ugrott fel ülték?l, amikor az Independiente támadója egyszer csak hopp… kiugrott a véd?k s?r?jéb?l, s mire azok felocsúdhattak, már csak a szép nagy számot nézhették a hátán. S ha már ott járt egyedül a kapu el?tt, csak bevágta a dönt? gólt, s a mieink szeme koppant. Pedig ez volt az els? eset, hogy igazán szívesen utaztak volna potom ezer kilométert azért a dönt? meccsért. így végül veretlenül „csak” másodikak lettek, de legalább olyan elismerést arattak, mint a kupagy?ztesek.

Az újságok fels?fokon beszéltek tetteikr?l, s egyöntet? volt a vélemény, miszerint a magyar válogatott ezzel a játékkal feledtette korábbi argentínai „fekete pontjait”, amiket a VB-n szedett össze. Friedmanszky Zoltán vezet? edz? tett néhány gyenge kísérletet. . s elkezdte magyarázni, hogy ez nem a nagyválogatottunk, meg hogy a legjobb magyar játékosok most nem tudtak mind eljönni… mindez azonban elveszett az éterben. A tollforgatók rövid úton eldöntötték, hogy ez a nagyválogatott, s ebb?l nem voltak hajlandók engedni. Szerencsére ebben az id?ben a játékosok sem cáfollak rá a tévhitre, s?t inkább táplálták e feltételezést.

A magyar labdarúgók sok szépet érdekeset láttak Mar del Platában, mély benyomást tett rájuk a város, a környék, úgyszintén néhány serdül? futballcsapat. Ez utóbbiak rendszeresen él?mérk?zést játszottak a Copoa de Oron, s valósággal leny?gözték a mieinket. A zöm kifejezetten az apró labdarúgók kedvéért igyekezett ki a mérk?zés színhelyére, gyorsan legyúratott és iszkolt fel a lelátóra. Ott letelepedett és elkezdett gyönyörködni. Érdemes volt, hiszen a minijátékosok egészen nagyvonalú labdarúgást mutattak be. Mint megannyi kis zsongl?r, dugdosták el egymás orra el?l a lasztit, mértani pontossággal indítottak, úgy csaptak össze, úgy feszítették egymásnak a vállukat, hogy öröm volt nézni. Egyszer lágyak, andalítóak voltak, máskor, mint megannyi harcos, kemény kis kakas, felettébb szigorúan csaptak össze a labdáért, fetrengtek, hemperegtek, sziszegtek, jajveszékeltek. Ennyi tehetséget egy kupacban, bizony, kevesen láttak a mieink közül.

Esténként a szállóban

elolvastatták magunknak a szalagcímeket. A Magyar Akadémia cím? cikknél egy kicsit elid?ztek, a Ki veri meg a magyarokat? írást viszont már a sajt kiéneklésének tartották…

Várkonyi Sándor

(Következik: Mararadona, a király)

www.tempofradi.hu - A Flag Polgári M?hely partnere

Ajánló